

Elogiu ființei iubite

Gabriel Stănciulescu

Elogiu ființei iubite

Iubită ființă ai candorea
Petalelor în flori de Mai,
Ai zâmbetul cu strălucirea
Luminii sfinte-n colț de rai.

Iubită ființă ești fiorul
Născut în nopți albe cerești,
Ești voluptatea, ești tumultul,
Ești răul ce ți-l mai dorești.

Am spaima multe, par mici vrăji,
Hrănesc pofta cu suspine,
Nu rar se adună-n mine griji...
Că vremea noastră nu mai vine.

Dar este vremea, a savura
Puținul ce a mai rămas,
An după an simțim povara
Și tremurul sfios în glas.

Nu-i bai și nu ne este teamă,
Mai trece-un timp și anii nu-s,
Refacem clipele pierdute
Și pașii ce nu i-am parcurs.

Vin anii înlănțuiți la pas,
Cu patimi strânse-n fire,
Să luăm iubito, ce-a rămas
Din darul așteptat, iubire!

Și-n ani grei cu saci povară,
Cu pasul lent, dar capul sus,
Vom colinda, cu chip de ceară,
Prin vămi... în pacea lui Iisus.

Autor: Gabriel Stănciulescu